

Transport nr. 42 til Rumænien 7 ? 16 september 2008

Cluj ? Juco ? Iasi ? Frumosica ? Storesti- Vladeni ? Radeni

Vi læssede sættevognen fra vores lager i Røde Kro lørdag 6 september. Igen var sættevognen fra NH Trading chauffør var Niels´ s Rumænske chauffør, Christi som taler dansk. Alt planlagt kom med + ca. 30 sække tøj. Vi var færdig kl. 18. I den sidste måned har der været 4 indbrud i lagerbygningen, der er blandt andet stjålet alt mit værktøj og det nye som jeg har nået at anskaffe og en kasse med nyt værktøj som jeg havde købt til drenge / ungemænd hjemmet i Juco. En del kasser er revet op og ca. 25 kasser brugt sorteret tøj er 2 gange flænset ud af kasserne og smidt på gulvet, rigtigt kedeligt. Følge bilen bestod kun af mig denne gang, jeg startede søndag morgen 7 sept. Kl. 4.15 i Sønderborg hentede jeg Julliane og hendes mor, de har holdt ferie i Sønderborg og skulle nu hjem til Bukarest så Julliane kan starte i skolen 15 sept. Turen gik som sædvanligt igennem Tyskland ? Tjekkiet ? Slovakiet og overnatning i Ungarn. På vejen mod den Rumænske grænse fik vi mandag formiddag en ufrivillig pause på 1 ½ time. En firhjuls trækker med en stor trailer var væltet og spærrede vejen, men heldigvis ingen til skadekomne. Vi nåede Bukarest kl. 01 natten til tirsdag. Om tirsdagen fik vi købt skole hæfter m.m. til Julliane. Onsdag morgen kl. 7.30 startede jeg mod Cluj hvor jeg skulle møde lastbilen, som kom kl. ca. 13. Jeg var i Cluj kl. 16 og kørte hen til Eva. Det viste sig at Hospitalet som har fået mange senge de seneste år, nu pludseligt ikke kunne bruge flere trods jeg sidst spurgte om de kunne bruge flere. Josef og Eva havde i løbet af eftermiddagen fundet en anden modtager som blev et plejehjem som bliver drevet af et fundatsia, vi har tidligere været der, men plejehjemmet er blevet udvidet. Jeg kørte ud til bygrænsen for at guide lastbilen igennem byen, jeg har aldrig kørt af lastbilvejen men jeg fandt der ud. Plejehjemmet fik 8 hospitalssenge med madrasser, 15 sække tøj til damer og herrer, 3 kontor møbler, 55 stole og 15 div. skoleborde. De stod og skulle indrette et spise rum så borde og stole, som ellers var til hospitalet, var de meget glade for og det var meget lettere for Josef så skulle han ikke flytte på dem. Kl. ca. 18.30 fortsatte vi mod Juco som ligger ca. 20 km fra Cluj. Hjemmet i Juco var ikke taget i brug endnu, de håbede at varme anlægget ville blive installeret i løbet af den næste måned. Juco fik 10 div. møbler, 3 kasser sports tasker, 7 kasser tøj, 12 madrasser, 5 senge, 4 kasser køkken ting, 24 havemøbler, 4 have redskaber og 1 kasse med div. værktøj. Kl. 20 var de sidste ting båret ind og mørket var på vej. Josef og jeg kørte tilbage til Cluj og afhentede Josefs` s bil og trailer ved plejehjemmet, kl. 21.15 sad vi i Josefs stue og lavede donations papirerne.

Torsdag formiddag besøgte jeg mine venner i Sinnicoare lige uden for Cluj. Sidst på formiddagen fortsatte jeg mod Iasi. Hvor vejen fra Pascani kommer ud ved Tirgu Frumos opdagede jeg en lille gammel skole, jeg kunne se den var for 1-4 klasse. Jeg talte med nogle naboer, men

ingen lærer boede i nærheden. Jeg fortsatte til Iasi og indlogerede mig på Continental hotel og derefter gik jeg hen på terrasse restauranten for at spise.

Fredag morgen lidt over 8 var jeg ved landbrugsskolen ? Haralamb Vasiliu? som ligger ca. 26 km. før Iasi, det er nu 4. gang vi leverer til dem. De har stadig sommerferie, skolerne starter først 15 sept. Lastbilen var kommet om torsdagen og holdt klar foran døren. Ved 8.30 tiden kom direktøren og vi startede på aflæsningen, de fik 100 skoleborde og 106 stole, 4 kateter, 4 kasser sportstasker og 25 sække tøj, jeg samlede det adskilte skrivebord og direktøren takkede for leverancen. Chauffør Christi måtte tolke lidt for ingen ville tale Engelsk, vi så deres 2. computer rum, bordene var ældre men solide. Han ville gerne have dem vi har, men jeg lovede ham dem ikke, måske er der en anden som mangler mere. Jeg viste ham nogle fotos af div. lænestole som vi har. Dem ville han meget gerne have til den bygning som er ved at blive renoveret og som er en form for skole kollegium. De håbede at ombygningen var færdig i nov. Og vi var meget velkomne igen. Kl.9.50 fortsatte vi nord på til skolen i Frumosica som fik 2 3.personers sofaer, 1 2. pers. sofa, 2 lænestole, 1 bord, 1 bundt sportstasker, 1 kasse blyanter og kuglepenne. Direktøren var meget glad for tingene. En anden Engelsklærerinde tog med og vi forlod Frumosica skole kl. 11.20, ca. 4-5 km nede af vejen kom vi til skolen i Storesti. Her var der sket meget siden vi sidst besøgte dem, der var kommet penge og børnehaven bygningen var ved at blive renoveret, den gamle skolebygning var ligeledes blevet malet og et flot læreværelse var indrettet i direktørens kontor. Til dem havde jeg som lovet 2 klasse sæt 46 skoleborde, 48 stole 2 kateter, 2 2.pers. sofaer, 4 armstole, 2 borde, 2 kontor skabe, 4 kasser legetøj, 1 bundt sportstasker, 1 kasse blyanter og kuglepenne og 35 tøj. Jeg forklarede at det ene klasse sæt var til 7-8 klasse og burde anvendes i det nyrenoverede klasseværelse og det andet klasse sæt var til 5 eller 6 klasse, som sædvanligt demonstrerede jeg hvordan stolene kunne hænges op når børnene går hjem. Kl. 12.10 fortsatte vi igen nogle få km til næste skole som var Vladeni skole. Skolen havde fået en ny direktør, han startede med at afvise Engelsk lærerinden og præsenterede deres Engelsklærerinde og en dygtig elev. Han talte Fransk som jeg ikke forstod noget af, men en del hjælpere bar hurtigt tingene ind. De fik også 2 klasse sæt 41 skoleborde, 50 stole, 2 kateter, 2 2.pers. sofaer, 1 lænestol, 1 bord 1 kasse blyanter og kuglepenne, 1 bundt sportstasker og 20 tøj. Direktøren mente at de havde fået mere som der stod på papiret, jeg sagde at han havde da stået og modtaget alt så han måtte da vide det, jeg vidste at han havde fået det han skulle, men efter hånden havde jeg også luret ham. Han var meget lun og joker hele tiden, min ?medbragte tolk? var nu alligevel god nok og hun fandt hurtigt melodien. Han spurgte om mange ting, skriv nu under, før svarer jeg ikke, så tog han et skridt og spurgte om noget andet. Jeg bliver nødt til at tømme lastbilen, så kan vi komme tilbage hvis tolken har tid, nu må du skrive under det gjorde han så, så skulle jeg have gaver som jeg slet ikke var interesseret i men sådan er det i Rumænien. Langt om længe fik vi lov at fortsætte, ca. 2 km fremme kom vi til

skolen i Radeni, denne skole er nyere, men de ville gerne have noget også. De fik 24 skoleborde, 24 stole, 2 kateter, 1 3.pers. sofa, 2 lænestole, 1 bord, 1 kasse blyanter og kuglepenne, sportstasker og 25 tøj, også her var der mødt nogle elever og lærer for at bære tingene ind, kl.13.55 var lastbilen tom og jeg takkede Christi for turen hvorefter han kørte ud til hovedvejen og fortsatte til næste opgave. Skolen inviterede på kaffe m.m. og papirer blev underskrevet og pludselig var direktøren fra vladeni skole der. Han havde flere historier og joker i ærmet. Skolen var glad for donationen, de var ved at indrette et klasseværelse til brug af computer og det er nok derfor de har ønsket nogle møbler, det har de bare ikke fortalt ved sidste besøg. Der blev kraftigt oplyst at jeg var meget velkommen igen. Jeg kørte tolken tilbage til skolen i Frumosica og direktøre kom og stemplede kvitteringen fra Storesti de havde ikke et stempel. Frumosica skole havde fået placeret deres sofaer m.m., det så rigtigt pænt ud og direktøren var ovenud tilfreds og glad. Jeg takkede tolken for hjælpen og kl. 15 kørte jeg tilbage mod Iasi. Jeg stoppede ved hjemmet i Hirlau, her mødte jeg Sinozela på vej hjem, alle andre var også taget på weekend. Jeg fortsatte og i Razboieni 31 km. før Iasi indlogerede jeg mig på et nyt Hotel, det er lidt billigere som i Iasi. Jeg ringede til Maria (pigen uden hænder som vi har kendt i mange år) og fortalte at jeg ville spise på terrasse restauranten efter kl. 19, hun ville meget gerne komme. På vej mod Iasi besøgte jeg nogle skoler som ligger på sideveje til hovedvejen. En skole var åben og der var håndværker, en dame måske direktøren viste rundt. De havde renoveret de gamle borde og bænke så de kan klare sig nogle år. Maria og hendes ven kom til restauranten og vi hyggede os. De fortalte at Maria ikke havde fået pension denne måned. Myndighederne havde fortalt hende at hun ikke kunne få fordi hun levede i Constanta og havde haft indtægt der. Maria har konstateret at hendes id nr. er stjålet og forfalsket og de har nu en masse bøvl med at få hendes identitet tilbage, men ellers har hun det godt, hun har vundet mange medaljer i år, hun skal starte på universitetet nu. Jeg mener det var noget med fotografering.

Lørdag ville jeg besøge mine venner i og omkring Botosani, men først kørte jeg hen til skolen i Tirgu Frumos, der gik en mand der, så jeg parkerede og gik ind. Min formodning havde ikke svigtet, der var 4 klasseværelser, de 3 var med gamle træ bænke og 1 klasse havde nogle dumme borde af metal alt for høje og stolen eller bænken var fast. Jeg spurgte efter direktøren og om vi kunne ringe. Han fandt telefon nr. men det virkede ikke, jeg opdagede at det øverste var et mobil nr. og der stod der direktør. En dame svarede og hun kunne Engelsk, jeg forklarede som jeg plejer at jeg kommer fra Danmark og min organisation har doneret mange brugte skolemøbler. Jeg fortalte at jeg var i hendes skole og spurgte om hun kunne komme for måske kunne jeg hjælpe. Hun svarede at hun ville komme om 10 min. Jeg ventede, manden var ude ved vejen mange gange og jeg tænkte hvad er der galt. Da der var gået ca. ½time ringede hun og forklarede at hun var på skolen, men kunne ikke finde mig. Det viste sig at hun var direktør på en anden skole som havde denne skole under sig, hun spurgte om jeg ikke kunne komme til hendes skole, men den

kendte jeg ikke og det var her jeg eventuelt kunne hjælpe, så jeg spurgte om hun ikke kunne komme til mig. Det indvilligede hun i trods hun måtte gå. Jeg viste hende et foto af de borde som hun eventuelt kunne få. Hun ville gerne have dem, men jeg bliver nød til at tale med borgmesteren for han vil flytte eleverne til min skole, men hvornår ved jeg ikke, måske 1 år måske 2 år. Så var jeg jo ikke så interesseret, hun foreslog at vi kørte op til hendes skole for hun kunne da godt bruge dem. Vi kørte op til hendes skole, den havde jeg godt set fra vejen, den var 12 år og stor, der var 20 klasseværelser. Hele skolen havde samme fjollede model som dem af metal i den lille skole. Hun ville virkelig gerne have vores, men jeg sagde at jeg var bange for at hun ville få problemer når hun skiftede hendes 12 år gamle møbler med nogle fra Danmark som er 30 år. Hun kunne ikke forstå at de møbler jeg viste var 30 år men det er de. Jeg spurgte efter computer rum, men det var låst, men hun havde billeder som hun viste, men der var bordene rimelige. Pludseligt sagde hun jeg tror jeg ved hvem der mangler, hun ringede, men de havde fået borde fra England. Hvad hedder byen? Den hedder Lungani. Der har jeg været i går og ville køre der ud igen fordi de møbler som jeg så igennem vinduet ikke så spændende ud, men hvis de har fået fra England vil jeg ikke køre der ud. Jeg takkede for besøget og fortsatte nord på, i Hirslau stoppede jeg men Victor var der ikke. I Botosani besøgte jeg Felicia og Daniel. I Ibanesti besøgte jeg Gabi og Gica. Ibanesti ligger ca. 10 km fra Ukraine og det er langt ? langt ude på landet, ca. 8 km tilkørt ler vej, men den er nu rettet af og de har lagt asfalt, fantastisk. Jeg spurgte om oversvømmelse og om Redio som ligger op mod moldavien. Præstefamilien, som jeg har været med til at hjælpe fra en af de andre foreninger, har haft 60 cm vand i huset og huset er lavet af Rumænske ler mursten. Så de skal have et nyt hus, i Redio er ca. 50 huse ødelagt, men det er værre i nabo byen. Det er nok et af de fattigste områder i Rumænien. Jeg besøgte ikke området fordi det tager små 2 timer at køre der ud. Ved 19 tiden var jeg tilbage på Hotellet i Razboieni, restauranten blev prøvet om aftenen.

Søndag kørte jeg over Roman og syd på. Jeg ville besøge et Dansk ægtepar som bor i Onesti som ligger ca. 50 km nord for Brasov. Det var hyggeligt at møde dem. Jeg sov på Hotel i Tirgu Mures og fortsatte til Cluj mandag. I Cluj tog Eva med hen til lejligheden som ? Juco? bor i. Lederen Costache viste mig deres hjemme side og forklarede at de også hjalp gamle og fattige familier, de lavede julepakker til Jul og små gaver til børnene, julepapiret var klar. Costache viste mig et billede af en ældre dame som var sengeliggende og sengen var defekt. Jeg knurrede lidt og sagde til Eva hvorfor har du ikke fortalt det? Hun burde have en hospitals seng. Der er ikke plads i et privat Rumænsk hjem til en hospitalsseng, men jeg kender ikke damen. Jeg mener helt klart at der er plads efter billedet. Costache spurgte så om jeg ville besøge familien og se om det var muligt. Hvor bor de? I Cluj det viltage ca. 1/2 time at køre der hen. Det synes jeg vi skal gøre hvis i har tid, og det gjorde vi så. Sikken en speciel oplevelse, grunden er meget smal, måske 8 - 10 m bred, og huset ligger bagest, der er nogle træer, 2 hunde står bundet, måske 15 høns går frit, det regnede lidt, så der var fedtet alle

steder. Vi kom ind i hus, i det første rum var der mange ting stablet op og rodet. I det andet rum stod sengen langs vægen og den stakkels dame lå i mange puder og tæpper og tøj stablet op bag i sengen, over sengen var der en hylde med en del tøj. Fra sengen og over mod den anden væg stod et skab, foran et bord. Over for sengen stod et tv og ved siden af det et køleskab. Der var 3 dårlige stole i rummet. Ved fodenden af sengen var der en lille flisekakkellovn, foran den var der måske et varme apparat, der gik nogle løse ledninger ned til det og der stod en lille gryde med et par æg i vand. Måske var der 2 m² gulvplads. I sengen ved den ældre dame lå 7 katte, over for sengen og ud mod ?haven? var der et åbentstående lille vindue med hønsetråd foran. Vi kunne se at måske var en hospitalsseng et problem for den er kun til en person, men manden fortalte at han ikke sov der. De ville meget gerne have en hospitalsseng. Da vi gik ud igen så jeg at han sov i det andet rum bag den dør som vi var kommet ind af. Da vi kom ud i bilen igen spurgte jeg efter deres alder. Hun er 59 år og han er 61 år. Hvor længe har hun lagt i sengen? I 24 år, hun har ved en ulykke brækket ryggen. De har ingen børn. Husk vi skriver 2008 og Rumænien er medlem af EU. Vi kørte nu ud til mine venner i landsbyen Sinnicoare. Jeg ville gerne hilse på Voicu som sidste år fik en meget kraftig hjerneblødning og har været helt lammet. Netop som vi kom derud kom hans far John med ham fra optræning på hospitalet i Cluj, der er han hver formiddag og derfor var han ikke hjemme torsdag da jeg besøgte dem. Han kunne nu kende mig, vi har kendt hinanden i 15 år, det var rigtigt dejligt at se og høre ham og Costache som var med i bilen kendte han også. Vi kørte tilbage til Cluj hvor ?Juco? folkene og Eva blev afleveret og jeg fortsatte mod grænsen. Motellet i Abonoy blev nået ved 21 tiden og tirsdag morgen fortsatte jeg den sædvanlige vej til Danmark. Jeg var hjemme midnat natten mellem tirsdag og onsdag, turens længde var på 6092 km.

Med venlig hilsen

Østeuropæisk Børnehjælp

Rumænien afdeling

Arne Lorenzen

Kegnæs

Tlf. 74 40 52 47 ? 40 86 52 47